

Ordning vilde skabe en hel ny uexamineret Lægestand, som ad denne Wei vilde søge Erhverv uden at have søgt en saadan theoretisk og praktisk Uddannelse ved medicinske Lærestalter og Hospitaller, som i Almindelighed maa anses for Betingelsen for at kunne lindre eller helbrede Sygdomme, og at Sundhedspleien som Følge heraf vilde lide og Samfundet tage Slæde. Fremdeles ere de foreslaæde Indskrænkninger i den frie Lægevirkfomhed af en saa ubestemt Natur, at de synes lidet anvendelige i Praxis, ligesom Ændringsforslaget stiller saa smaa Forbringer til de ikke examinerede Læger, at det endog tillades Personer, der ere straffede for vanærende Handlinger, og som ifølge Lovgivningen ere udelukkede fra visse Næringsbrug, at søge Erhverv ved at tage lidende og hjælpeløse Mennesker under Kur. Væler ikke vilde det være billigt at give en Lov, der hjemler fri Lægevirkfomhed, uden samtidig at fritage de autoriserede Læger for adskillige Forpligtelser, som nu paahvile dem, og at opheve de for dem gjældende Lærtbestemmelser.

Mere Sympathi har dette Mindretal med den i det foreliggende private Lovforslag fremsatte Tanke, der gaar ud paa at værne om de enkelte Tilfælde, i hvilke Lægsfolk ifølge en udbredt Antagelse ere istand til at lindre eller kurere Syge, som ikke ved rationel Behandling ere bleve helbrede, idet man forøvrigt skal se hørt fra, at Kausalitetsforbindelsen imellem Kuren og Helbredelsen i saadanne Tilfælde maaste kun sjældent lader sig paavise.

Da det i Folkethinget fremsatte Lovforslag imidlertid gaar saa vidt ad denne Wei, at det vil gjøre det til Pligt for Justitsministeren at give Autorisation til Læger for specielle Sygdomme i Genhold til private Folks Vidnesbyrd uden anden Garanti, end at disse i Almindelighed kunne betegnes som paalidelige, maa man med Flertallet være enig i, at dette Forslag heller ikke egner sig til at ophøies til Lov.

Derimod vilde Mindretallet ogsaa af Hensyn til Sagens Historie paa Rigsdagen kunne gaa med til en Ordning i Lighed med den, som blev vedtagen ved 3die Behandling i Landstinget den 3die Marts 1874 (Tillæg C. 1873—74 p. 82—83), ifølge hvilken det tillades Andre end examinerede Læger uden Ansvar efter Kvalifikationslovgivningen: leilighedsvis at yde Hjælp til Syge uden Betaling, at tage Patienter i Kur under Tilsyn af en autoriseret Læge, efter Henvisning af en saadan eller i det Tilfælde, at vedkommende Læge har erklæret ikke at vide Midler til at helbrede den Paagjældende, og hvorefter Justitsministeriet erholdt Bemyndigelse til at autorisere en Lægevirkfomhed med Hensyn til bestemte Sygdomme eller Sygdomme i enkelte Legemsdele i

Genhold til Vidnesbyrd fra Private eller Autoriteter uden at være bundet til de i Forordn. 5te September 1794 § 6 omhandlede lokale Autoriteters Stjøn.

Dette Mindretal skal imidlertid, naar henfes til det Standpunkt, som indtages af det overveiende Flertal i Udvalget, ikke stille noget Ændringsforslag til det forelagte Lovforslag, men tilraade at stemme imod Flertallets Ændringsforslag og, hvis dette forkastes, imod selve Lovforslaget.

§ Genhold til Ovenstaaende indstiller Flertallet, at istedetfor det forelagte Lovforslag sættes Følgende:

„Forslag til Lov

om

Udøvelse af Lægevirkfomhed.

§ 1.

Øvis Nogen, der ikke her i Riget har underkastet sig Lægeexamen, tager Syge i Kur og derhos enten:

- a) for den, der har begjæret eller samtykket i at benytte hans Hjælp, urigtigen har udgivet sig for at være bemyndiget til at yde denne, eller
- b) foranlediger Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, foretager farlige Operationer eller griber ind i den bestaaende Ordning af Sindsygepleie eller Fødselshjælp, eller
- c) anvender Lægemidler, som det er forbudt Apothekeren at udlevere til Alle og Enhver, eller
- d) er væsentlig Omstreifer, eller
- e) ikke har opholdt sig her i Riget i 5 Aar, eller
- f) her i Riget har udfaaet Strafarbejde,

straffes han med Bøder eller Fængsel.